

GUSTAV KRKLEC

na stranim jezicima i sa stranih jezika

Gustav Krklec (Udbinja kraj Karlovca, 23. lipnja 1899. – Zagreb, 30. listopada 1977.) bio je hrvatski književnik, prevoditelj s ruskog, češkog, slovenskog i njemačkog jezika, prvi predsjednik Društva hrvatskih književnih prevodilaca. Jedan je od najvažnijih hrvatskih književnika 20. stoljeća. Njegove pjesme prevedene su na njemački, francuski, mađarski, češki i engleski.

Jesenji motiv

Jesen u Zagreb posve tiho došeta
u papučama bez peta.
Tek okom trepneš, a već su njeni puti
zasuti lišćem što žuti.
Čilim se rujni pred njom podatno pruža
satkan od uvelih ruža.
I tko je sretne, namah tražiti stane
mahnito minule dane.
I ja ih tako u lišću tražim i ištem
pred žutim sveučilištem.
Pado sam i ja tu, da bješe milota,
na ispitima života.
Pa ipak zviždim dačku ariju lijepu
s rukom u praznome džepu.
Jer negdje u suncu, teška, još neobrana
i moja se svija grana.

Herbstliches Motiv

Der Herbst schleicht in die Stadt verstoßen
in Patschen auf flachen Sohlen.
Im Nu bedeckt er den Strassenstaub
mit raschelndem gelben Laub.
Purpurfarben auf Stegen und Stiegen
aus welken Blättern Teppiche liegen.
Und jeder träumt in wehem Verlangen
der Jugend nach, die vergangen.
Ich steh, in Sinnen versunken, noch spät
vor der alten Universität.
Wie oft bin ich, nicht nur in ihren Hallen,
durch des Lebens Examen gefallen!
Und pfeif mir was wie in jenen Tagen
mit leeren Taschen und leerem Magen.
Denn irgendwo - unter der Früchte Last;
biegt sich, besonnt, auch mein Ast!

na njemački prevela: Ina Jun Broda

Bezimenoj

Starinska ura na ormaru spava.
Kazaljke njene već se rdom žute.
Umorna lampa tiho ocrtava
prostore uske, samotničke pute.

Ja ne znam gdje sam? Nešto tamno slute
umorne oči. Noć je. Topla. Plava.
Tako je teško kada stvari šute
i kad se miješa prošlost, san i java.

Pa gasim staru lampu, sklapam oči.
Nitko mi neće u posjete doći,
ni tat, ni gost, ni drug, ni draga žena.

Naslonim glavu na krilo samoći
i slušam zvižduk vlakova u noći.
— O, gdje si sada, gdje si, Bezimena?

To the Nameless One

The old timepiece on the mantle-shelf is idling,
Its hands have long been yellowing with the smoke.
The lamp's nodding flame only describes
Constricted space, solitary journeys.

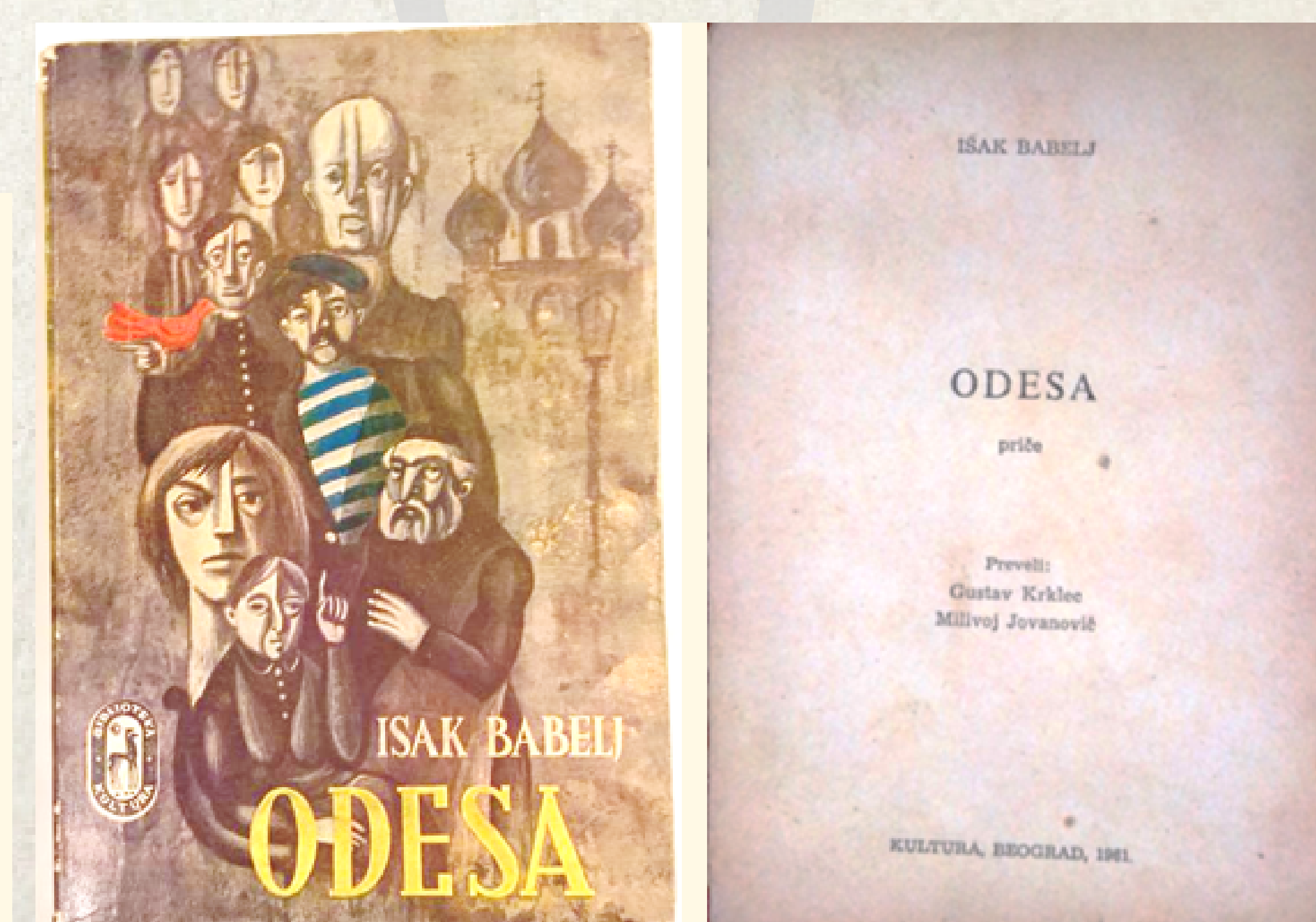
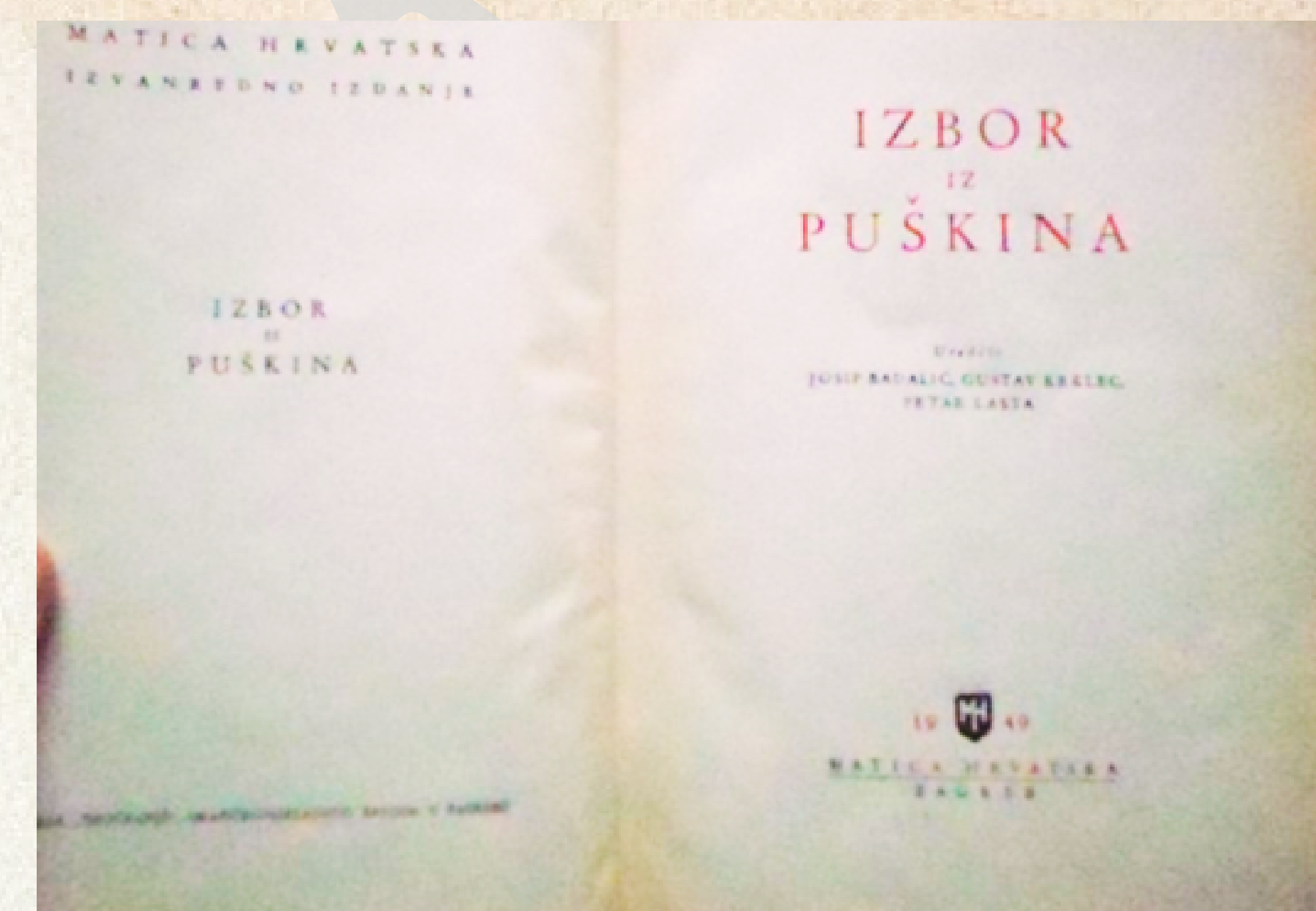
I've no idea where I am, — my smarting eyes
Darkly surmise something. It's night, hot, deep blue.
It's hard when everyone and everything keep silent,
And when the past butts in confounding wakefulness with dreams.

I snuff the rickety lamp and close my eyes.
Nobody's going to come on a visit now —
Neither a thief nor a stranger, nor a friend or the woman I love.

I lay my head in the lap of solitudes,
And listen to the train-whistles coupling the night.
Where are you now you never had a name?

na engleski preveo Peter Russell

Gustav Krklec

Сергей Есенин Песнь о собаке

Утром в ржаном закуте,
Где златятся рогожи в ряд,
Семерых ошенила сука,
Рыжих семерых щенят.

До вечера она их ласкала,
Причесывая языком,
И струился снежок подталый
Под теплым ее животом.

А вечером, когда куры
Обсиживают шесток,
Вышел хозяин хмурый,
Семерых всех поклат в мешок.

По сутробам она бежала,
Поспевая за ним бежать...
И так долго, долго дрожала
Воды незамерзшей гладь.

А когда чуть плелась обратно,
Слизывая пот с боков,
Показался ей месяц над хатой
Одним из ее щенков.

В синюю высь звонко
Глядела она, скуля,
А месяц скользил тонкий
И скрылся за холм в полях.

И глухо, как от подачки,
Когда бросят ей камень в смех,
Покатились глаза собачьи
Золотыми звездами в снег.

1915

Pjesma o kuji

Sergej Aleksandrovič Jesenjin

Jutros je kuja pri štali,
gdje rogog se zlati pod gredom,
oštenila sedmero mladih,
ride štenadi redom.

I jezikom, sve do tmine,
mati ih češljala nježna;
od trbuha njena topline
voda se topila snježna.

A uveče, kao i vazda,
kad koke na lijegala kreću,
tmuran je stigao gazda
i strpao štenad u vreću.

Trčati snijegom je stala
slijedeć mu tragove hoda
i dugo uz val do vala
hladna se mreškala voda.

A kad se od trčanja vruća
i znojna probi kroz sjene
njoj se mjesec vrh kuća
ko njeno pričini štene.

U plavet je zurila jasnu
i cvijelala nasred druma,
a mjesec na putu kasnu
sakri se iza humu.

I tiho, kao kad s brijega
za bačenim kamenom kreće,
ko zlatne zvijezde sred snijega
kotrljahu oči se pseće.

1915. Preveo Gustav Krklec